

Korpa Tamás

Midőn Sziszre gondolt

(Bogdán Lászlónak)

Értetlenül nézett X mint mikor saját
hálójába dobta a labdát október volt
októberben született Lermontov
a Kaukázust már hó fedte és leugrottunk
Szisszel az Andzselikába
auf einen gutgefählten Nacht
vendégajtó: paraván:
a kilincs kezünkben maradt
ó a tőmorfémák szár-nyalása a csinos
pincéernőt nézte kovászna gin ez az élet
mondta a nyugat-afrikai hírszerző
– mamát, tudom, leveri a dolog –
a párbajhősnek s a nyitott ablakon át
rászállt a közeli pocsolyára vízen
szeretnék járni szuszogott Góbi
a város mint olvadt alumíniumdarab
süllyedt a homokba
ha ezt érted megéretsz mindent
mint Gregor a háton kúszást szakadt
kis lábak hegyét vagy Josef K.-t
ki végül pecsétnyomók alá vetette magát
ha ezt érted nem értesz semmit
87-ben születtem – ti csak játsszatok –
szörnyű év volt rulett-hónapok
a kimondhatatlan nevű kapus saját hálójába ragadt
tegyetek kavicsokat a nyelvetek alá ült Szisz
bukaresti házának kádján a csapra borulva
mint az Andzselikában
X októberében ahonnan kabáttal hóna alatt
a Kányafő felé vette az irányt.

Hutvágner Éva

Játékelmélet

Mikor kihozza,
belóg a borba a kocsmáros ujja.
Az asztalra teszi
le a poharat és benne a bort.
A másik szemben
megfogja mindkét kezem:
Értsd meg ez nem pohár,
ez csak egy jelkép,
lényével nem is azonos:
ez a bor-
húzta a fülem közel a szájához,
hogyan nem is hinném
nem is azonos,
nem úgy nincs, máshogy nincs
mint ahogy hinném.
Erre én az mondtam: jó.
Mert engem ez nem izgat
elhiheted
más gondokkal van ma dolgom
máshol építetek búvóhelyet.
Nekem hiába véded egy jeltől
az életemet,
nem hallod, nem izgat
a bor-dolog,
hogyan halál vagy nem halál,
mit törődöm veled –
anti-arisztotelizál manapság az,
akinek túl sok a fölös ideje.
Legyen a könyököd
meg a tenyered
másnak a búvóhelye

– háritottam így a szemben lévő
és ismétetem magamat
hogyan értse már meg végre:
igazán a képletes bor helyett
ma az izgat

hogyan van egy tanya,
ahol a csirkék
saját tollaikon állnak,
mert a gazda elment
és elfogyott a víz, a mag.
Eldobálták a tollat,
a cseppalakút,
állnak éhesen kis tokjaikban,
megállt a levegő
minden tolltömlő külön kotkodál,
azt mondja, hogy csak a kerítés van,
csak állnak, csak állnak,
mert nem tudják
mi történt –

én meg állok a kerítés-túlfélen
én sem tudom, hogy mi van,
egy turistacsoporttal érkeztem
és tényleg nem volt meg már csak a határ,
amit lehetett valahogy éreznem,
de érintenem azt sem lehet:
már a versbe is belebújt,
írja a tábla is,
hogyan nem lehet meghatározni sem
csak annyit, hogy
életveszélyes és tilos

és amit nem értek,
hogy a hajtás mentén
ekkor körbefutott rajtam
és belebújt magába az ing,
helyét cserélte külsejével.
A határ észlelhető
és láthatatlan,
hát bele az ingbe,
a kerítésbe,
én is belefutottam
a szakadások mentén:
korszakalkotó pillanat.

Te ezt nem érted.
Szólt fel a másik,
az a boros a bortól,
közben védte az arcát a tenyerével.
Ez nem így volt pontosan,
máskor is vesztél már el,
mert

van egy ház,
amelyiknek a kertje
csupa körte- meg almafa.
Van ez a kert és ebben
elbújtunk húsz éve négyen.
Játékot játszottunk
minden szabályt betartva.

És volt,
hogy számok hangzottak el,
és bújtunk az oszlopba, padba,
és lett a pad arca rejtve az enyém,
egyre közelebb hajtva,
és számok hangzottak,
törvényre, sorban,

nem talált meg minket senki sem.
Előmáztunk, én sírtam,
és csendben kotródtunk haza
mind a négyen.

És mert volt egy reggel valahol
– kontráztam –
ahol addig tartott a fogócska
hogy nem kapták el egymást soha,
majd csak a hajnali nap
a redőnyök közé szoruló.

És ahogy meglettetek,
hirtelen felépült
az egész város

és repkénnyel övezett
csatornánk felett
a nap még mindig megérkezett.
Élünk egyedül ugyanott,
a nap felcsillézett,
új elveszetteket,
az nem lehet,
hogy kitáguljon a tér
az ember feje felett
(ezzel vigasztalja a nap
az elveszetteket)
mert mi az, hogy görbület,
hiszen csatornával repkényezett
ablakunk felett
a nap még mindig megérkezett.

És persze volt egy hinta,
ahol a felek
körpályán elrepültek egyszer
körív mentén át a városon
két irányba,
hogy nem szálltak
többet le soha

a szabály
a játékszabály:
az leírható,
az kimondható,
de városunk nem akar tudni róla,
hiába futja a Duna az útját,
hiába merőlegesek rá az utcák
és engem mint polgárt
nem érdekel a geometria,
nem érdekelnek a sínek, a sávok,
a metszet meg éppen, hogy
hidegen hagy.
Egyedül a nap vonásait
ismerem törvénynek-jognak,
mondta a város a számmal
az egyedül elismert illusztrációról,
az egyedül ismert illusztrációnak;

a leírható, a kimondható
engem, hogy mondjam, nem érdekel,
mert én is elvesztem,
látod, többször is,
itt van a tárgy,
az egymaga valami.
Egyedül maradtam a testtel
és láttam, hogy befut
mint egykor az ingem
önmaga belsejébe.
Én is befutottam

és néztünk ketten
a borra, félve,
néztünk előtte
megkerülve,
és írják közben
a Nagy Szabályt,
Monet serdülő cigánylánya
néz ilyen bambán
mint mi a borba,
közben leírják az életet
képlete
1.o.o.o.

Magolcsay Nagy Gábor
frankfurt/m - ősz

leszek én
 a verspoggyász minden ígéd
frankfurtban
 menedéked mellkasodig röpül
 a vagabond tenyered horizontján
 vörös koronával küszöböl
 az ég

frankfurt/m - tél

a honvágý nedvesedik a csókban
 beléd **a hajnal** csúszik
 ragad a vers mézeskendője

frankfurt/m - tavasz

melleid között hógolyóm kivirágzik
 fröhlingám **a szentlélek** résedben
 permetez fehérén a költő